

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Ք Ա Ն Պ Ա Տ Ա Կ Ա Ն

Ա Ն Ա Պ Ա Տ Ա Կ Ա Ն Կ Ե Ա Ն Ք Է

Ե Պ Ի Փ Ա Ն Ի Խ Ս Տ Ա Կ Ր Օ Ն Ո Ւ Ք Ի Ի Ն Ը

Եպիփան՝ Ծովաց մեծ նրզնաւորն էր,
 Շուրջն ունենալով շատ հետեւողներ:
 Երբ որ մ'անոնց հետ այցելել կ'երթար
 Յունական վանք մը՝ լոկ ուխտի համար,
 Համբուն վրայ պատահեցան
 Կրնոյ մ' իրօք ազնւական:
 Փորձելու համար բարձր իրեններուն՝
 Գովեց Եպիփան անցորդն այդ սիրուն.
 Եւ ըսաւ՝ քէ Շա՛ս գեղեցիկ էր ան.
 Հասակն էր շրթեղ, ու շեւքն աննշման...
 Իր այս խօսքերէն խախտւումս չսկսաւ՝
 Մանուկ նրզնաւոր մը դիտել զրաւ՝
 Թէ այդ կիներ գեղանի
 Կին մըն էր միականի:
 Զայրացած՝ Եպիփան դարձաւ դին այդ եղբոր.
 Արտաքսեց զայն խկոյն իր խումբէն հոգեւոր,
 Սաստելով. «Ուրե՛մն համարձակեր ես
 Այդպէս նայելու կրնոյ մը երես»:

(ՓԱՒՍՏԱՆ)

Ք Ա Ն Պ Ա Տ Ա Կ Ա Ն

Անապատի ծեր մը, որուն
 Քրտան մըղոն խուցն էր հեռուն
 Աղբերակէ մը, ամէն օր
 Զուր կը սանէր անկէ զնացով տաժանաւոր.
 Ա՛յ ձանձրացած՝ իւրովի
 Ըսաւ, Ինչո՞ւ այս աշխատանքն ընեմ այսպէս,
 Լաւ չէ՞ որ գամ ու բնակիմ ես
 Այս ջուրին մօտ, որ չըզգամ տապը ծաւալի,
 Ու ծունկերս ալ չը շրմորին
 Ծանր բեռան տակ սափորին...:

Դարձած պահուն՝ ճեսու որ մարդ մը կ'երթար
Իր իսկ մօտէն, եւ իր ֆայերը կը համբէր անդադար .
Հարցուց անոր զարմանով .

«Ո՞վ ես դուն, ս'վ» . . .

Եւ երբ զիսցաւ թէ հրեշտակ մ'էր ան իջած բարձրէրէն ,
Ու իր ֆայերն համբելով՝ վարձ պիտի տար փոխարէն ,
Քաջալերուած ծերն՝ ոտեց իսկոյն
Հի՛նգ մղան աւելի եւս երթալ հեռուն
Իր բրնակած տղէն նախկին ,
Ու աւելի մօ՛ս ըլլալ երկինքին :

ՍՈՒՅԷԲ ՅՈՂՈՂԸ

Սկիսէի մէջ հաւաքուած ծերեր
Սասիկ գայրակդած են, ու կը խօսին
Յանցաւոր եղբօր մը մեղքի մասին .
Անոնցմէ միայն Հայր Մովսէս լու՛ն էր :
Յետոյ դուրս ելաւ իննն այդ ժողովէն ,
Որ զրկար եղբօրն ըլլալ ապստէն :
Գրքնելով երկու մեծ ու փոքրիկ փութ ,
Մանրիկ աւագո՛վ մը զանոնք լեցուց .
Մեծը կաթեց իր կըռնակէն ,
Միսն ալ ափ ի բաց՝
Թերեւ մ'էր բռնած ,
Ու դարձեալ ներս մըտաւ : Ծերերը կը փակեն
Իրենց անարգ վէճն, ու հետաքրքիր
Կը հարցնեն. Ի՞նչ կայ որ՝ դուն այդպէս ըրիր :
Ու Հայր Մովսէս յայտնեց իր միտքը երկիւղած՝
Հանդարտութեամբ մը խորագրած .
«Ետիս նետուած փութը խոտը՝
Իմ մեղքերուս պարկն է քափուն ,
Իսկ փոքրը, պարկն է իմ եղբօր
Անցնելով՝ յանցանքներուն . . .
Թէ իմըս բողած՝ ասո՛ր կը նայիմ ,
Եղբայր մը չե՛մ, այլ քրեանմի ոխերիմ .
Ճիշդ չե՞՞ դատաւոր նըսիլ առանձին՝
Ու մեր կըռնակի նայիլ մեծ փութին» :
Ծերերն ըզգածուած՝ ըսին մէկ բերան .
«Ճի՛շդ է, ա՛յդ է, մեր երթալիք կեանքի նամբան» :

ՊԱՄՔԱՅԻ ՍՐՅՈՒՆՔԸ

Պամբոյ որ մ' ալ
Աղեփանդրիս փաղափր զընաց,
Ու հոն տեսնելով կին մը խառնակեաց՝
Ըսկըսաւ լալ :
Իրեն հարցուցին
Պատահաւ իր լացին :
Պատասխանեց խորհրդաբար .
Կուլամ երկու բանի համար .
Մէջ մը՝ որ այդ կինն է կորած ,
Ու չի գըրար իրեն Աստուած .
Երկրորդ՝ որ ես չե՛մ կըրցած , ո՛չ ,
Այնքան հանոյ ըլլալ Տիրոջ ,
Որքան այդ կինը շրպաւով զարդարուն
Գիտէ հանոյ ըլլալ բոլոր մարդերուն :

ԻՄԱՍՏՅՈՒՆ ՎԱԻՌ ՄԸ

Եթէ Աստուած
Կարող չէ մեզի տալ մեր օրուան հացն ,
Ան չի կըրնար տալ ո՛չ հանդերձեալ կեանք , ո՛չ արեայութիւն ,
Որչափ ալ ըլլայ բարի եւ անհուն :

(ՎԱՐՔ ՀԱՐԱՆՑ)

ՃԱՄՔԱՆ

Ճամբան եմ. անկալուն է ամէն բան ,
Կ'երթամ, կ'երթամ ու կ'երթան
Սակայն ո՛ւր
Ըսէ դուն ուրուր .
Գէպ երկինք մ'ւր - ո՛ւր :

Ճամբան եմ. բնութեան զիրկն եմ հիմա
Երկինք վերեւ կը հեւայ .

Խլուրդ մ'աճա
Ծակն է կը սուրայ ,
Գետնին ներքեւ ո՛ւր :

Ճամբան եմ. երկինքն է լուռ եւ հեռուն
Արեւն ետին գործ ամպերուն

Իմ հոգւոյս
Կը նայի անյոյս
Զրօք կ'երթայ ո՛ւր :

Ճամբան եմ. շատ մօտն եմ վախճանին

Ծաղկները ինձ կը նային ,
Աչեզ վառ
Կ'ըսեն ինձի ո՛ւր
Կ'երթանք այսպէս լուռ :

. . .

— Ճամբան ես. չկայ սակայն բեզ վախճան ,
Մարմնոյդ մասն իսկ չէ գերեզման .

Հողին տակ
Խնամ, անյատակ
Կեանքը կը ծլի :

— Ճամբան ես. բայց մի՛ վախճաւ ես զիսկ
Կեանքի կ'ըլլայ նոր փերակ —

Արծուրն քեւ
Ծաղկին նուրբ տերեւ ,
Եւ հոգւոյդ՝ արեւ :

Պաղեսփին համբուն վրայ

ԱԿԻՒԼԻՆԷ